

И бързо почнаха.

Манго и жена му слѣзоха въ дола и после поеха назадъ. Измежду гжститѣ върби искочи циганче. Съ широко отворени очи и уста, то се насочи къмъ тѣхъ. Въ едната си ржка носѣше вързопъ, а въ другата гърне. И тримата потънаха въ върбалака...

Премалѣли отъ усилна работа, Велко и Женда се изправиха, оставиха сърпа и тръгнаха къмъ крушата. Тамъ висѣше само бѣкела съ водата. Кацнало на него, едно немирно врабче си чуруликаше весело...

А на сѣнка въ гората, при пѣсенята на птичкитѣ, семейството на Манго обѣдваше сладко. Той отчупи голѣмо парче отъ едната питка, разтвори го и го напълни съ кисело млѣко. Порѣси го съ чукани орѣхови ядки. После го подаде на сина си и добави:

— Право казва чорбаджията. По-хубави гостби дава отъ баща си. Да е живъ!

Владимиръ Малчевъ

РОДНА ЗЕМЯ

Ти си въ мене,
въвъ кръвта ми,
моя хубава земя;
съсъ зеленитѣ балкани,
ниви, друми и села!..

Пролѣтниятъ
воленъ вѣгъръ
твоята чудна
пѣсень пѣй!
На талази
тя се носи
и въ очитѣ детски грѣй!

Какъ обичамъ
тази пѣсень
въ слънчевитѣ ясни дни
на момитѣ,
гдето пѣятъ
посрѣдъ нивитѣ сами.,

И житото
златно сбиратъ —
плодътъ твой, моя земя!
Ти си наша
майка света
отъ незнайни времена!

Ти си въ мене
въвъ кръвта ми,
моя хубава земя!
Само тебе
ще обичамъ,
дето да съмъ по свѣта!

Боянъ Балабановъ